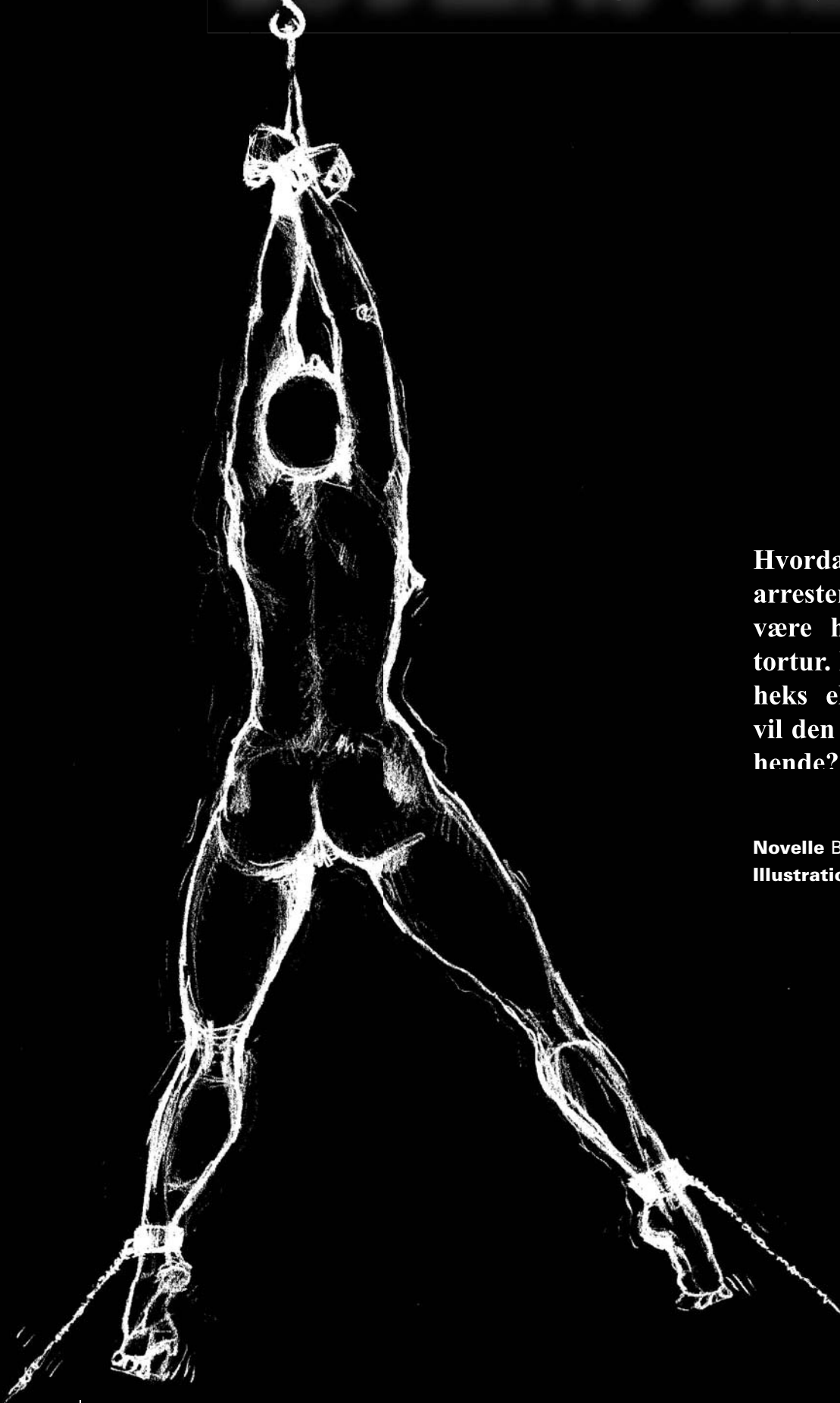

BØDLENS DRØM

Hvordan jomfru Karoline arresteres – mistænkt for at være heks og underkastes tortur. Er den kønne jomfru heks eller uskyldig? Hvad vil den fæle bøddel gøre ved hende? Tilstår hun?

Novelle Barbara Farmland

Illustration A.Kaiser

Den smukke Karoline sidder i sit kammer og skuer ud over markedspladsen. Hun ser de handlende. Kræmmere af alle slags faldbyder under høje råb deres varer. Nogle sælger grøntsager andre tøj og sko. Hun gyser let ved den svedne plet midt på torvet, hvor en heks blev brændt i sidste uge.

I et hjørne af pladsen står en høj mand og sælger forskellige urter. Hans hoved er dækket af en sort strudhætte, der formummer hans ansigt. Et kort øjeblik synes Karoline, at han skæver op til hende. Hun ønsker, at det er muligt for hende selv at gå omkring blandt boderne. Hun vil selv have lov til at købslå om skønne stoffer og varer, men det er ikke muligt.

Hendes stedmoder Valentina har forbudt hende at færdes uden for huset. Hun er ikke ond ved hende, hun har blot spærret hende inde, uden mulighed for at tale med andre, end sin gamle amme og med sin tjenestepige, der skal bringe hende mad, drikke og andre fornødenheder.

Karoline sukker lydeligt; men ingen hører hende. Hun får en idé, og samme aften sætter hun den i værk. Da det bliver mørkt åbner hun forsigtigt skodderne og kigger ud. Byen ligger mørk hen. Kun fra enkelte vinduessprækker her og der, skinner der en stribe lys frem. Hun beslutter sig for at trodse sin stedmoders forbud og gå ud alligevel. Stille lister hun ned ad trappen. Standser et øjeblik ved døren til kammeret, hvor Valentina sover. Hendes lydelige snorken får Karoline til at liste hurtigt videre. Ved døren griber hun et stort sjal, som hun vikler om hovedet, så går hun ud af døren og lukker den stille efter sig.

Karoline begynder at liste ned ad stræderne. Her og der gaber vinduesskodderne, og hun kigger ind. De fleste steder er der mørkt, men her og der er der lys, og hun morer sig uset over at kigge på folk, der tror sig usete. Selv tror hun sig også uset, men en høj mand med en sort hætte følger hende lydløst.

Endelig kommer hun til et hus, hvor hun kan se der er dæmpet lys, men hun kan ikke finde en revne, der stor nok til, at hun kan kigge ind. Indenfor lyder det som om, nogen synger på et fremmed sprog, hun ikke forstår. Dette pirrer hendes nysgerrighed endnu mere. Hun lister rundt om huset i forsøg på at finde bare ét sted, hvor hun kan kigge ind. Måske henne ved bagdøren. Hun lister hen og lægger øret til.

Forsigtigt prøver hun at åbne døren, bare en lille smule på klem. I det samme bliver hun grebet bagfra af stærke arme, døren bliver flået op, og hun bliver brutalt skubbet indenfor. Hun lander på gulvet, en kniv bliver holdt mod hendes strube.

“Ti, eller du er dødsens,” hvæser en kvinde i hendes øre. Karoline er rædselslagen, hendes tunge er fuldstændig lam-

met. Bedre bliver det ikke, da hun ser sig omkring. Der er flere tilstede, mænd og kvinder, og de er alle nøgne. På et bord i midten af værelset ligger et gedeokranie.

“Hurtigt, giv mig krukken,” siger kvinden.

En krukke bliver rakt til hende, og hun tvinger den skrækslagne Karoline til at drikke af den. Så bliver alting sort.

Næste morgen vågner Karoline langt op ad formiddagen. Hun synes, at hun har sovet usædvanlig tungt med sære drømme. Langsomt klæder hun sig på og er knapt færdig, da det dunder på husets dør.

“Luk op!” bliver der råbt.

Den forskrækkede tjenestepige lukker op, og det vælter ind med bevæbnede mænd. De gennemsøger hele huset, finder Karoline og fører hende ned i stuen. Her står en høj mager mand. Hans udstående øjner brænder med en vanvittig glød.

“Der er heksen,” brøler han, så det kan høres helt ud på gaden.

Karoline prøver forgæves at sige noget, men ingen hører efter.

“Bring hende til rådhuset,” kommanderer han.

Mændene griber et træåg, som de låser om hendes håndled og hals. Så trækker de i kæden foran, og Karoline må følge efter, ud på gaden og efter den høje uhyggelige mand.

Ude på gaden er nysgerrige begyndt at stimle sammen. Rygtet om, at man har fanget en heks, er gået som en løbeild gennem byen og alt, hvad der kan krybe og gå skynder sig hen for at se, hvad der sker. De stimler sammen, og soldaterne må skubbe dem til side for at kunne trække Karoline gennem myldret.

Mange begynder at råbe.

“De har fanget en heks, de har fanget en heks!”

Men Karoline er forvirret. Hun forstår det ikke, hun har da ikke gjort noget, hun er da uskyldig. Og det, der skete i går aftes, det var da slet ikke noget, hun havde noget med at gøre!

Fremme ved rådhuset bliver hun trukket ind i rådssalen. Hun ser sig forvirret omkring. Når dårligt at sunde sig før den høje mand, som hun nu genkender som den heksejæger, der dømte den sidste heks, råber hende ind i ansigtet:

“Tilstår du at være heks? Har du solgt din sjæl til djævelen? Har du bedrevet hor?”

“Nej, nej, jeg er uskyldig,” fremstammer Karoline.

Men han fortsætter uførtroent:

“Hun benægter, Djævelen forhindrer hende i at tilstå!”

Han fortsætter næsten hviskende:

“Vi må hjælpe hende på rette vej!”

Han retter blikket over mod en muskuløs mand i et hjørne af rummet. Først nu lægger Karoline mærke til ham. Hans hoved er dækket af en sort læderhætte. Det er byens bøddel!

Bøddelen træder frem, griber i kæden og begynder at trække af sted med hende. Fortvivlet prøver hun at dreje sig:

”Nåde, nåde – jeg har ikke gjort noget!”

Men Heksejægeren er allerede på vej ud. Bøddelen trækker hende ned ad vindeltrappen til rådhusets kælder. Hun prøver at stemme imod, men nogle solide slag fra bøddelens pisk får hende til at vakle fremad.

Nede i kælderen bliver hun ført ind i en mørk celle og lænket med et halsjern til en solid jernring i væggen. Hvad mon der nu vil ske hende? Hun stivner af skræk, da det begynder at synke ind i hendes sind, at hun, Karoline, er anklaget for hekseri.

Bøddelen fryder sig over denne skønhed, han får overdraget, han er sikker på, det vil tage meget lang tid og stor dygtighed at få hende til at tilstå, for tilstå vil hun før eller siden.

“Lad det blive siden,” tænker han ved sig selv, mens han betragter hende med et lystent grin.

Efter at have ladet hende vente en rum tid og ladet hende grue over sin skæbne, hentes hun af bøddelen. Han slæber Karoline hen til den lange strække, der står midt i den dystre kelder. Han flår tøjet af hende.

Hun gisper skræmt, men bliver smidt op på strækken, hvor hendes hænder bindes fast til enden med det store tandhjul og hendes fødder til den anden. Bøddelen ser med vellyst på dette vidunderlige syn. Han glæder sig til at gøre hende længere og mere mør.

Han drejer håndsvinget og rebet strammes. Han drejer igen, og Karoline hyler af smerte. Hun ligger nu spændt som en buestreg. Bøddelen venter lidt og drejer så igen. Karoline skriger ikke længere, men tårerne triller i voldsomme mængder fra hendes øjne. Bøddelen ler højlydt og finder en fjer, som han kilder Karoline med. Nu er tiden inde til den alvorlige side af sagen.

“Har du kendskab til urters virkning? Har du bedrevet hor med Djævelen,” spørger han hende med megen vrede i stemmen.

“Tilstår du?” råber han.

Karoline nægter alt, og bøddelen frydes derved. Han giver hende bind for øjnene og lader hende ligge længe. Imens bevæger han sig rundt i lokalet, skramler med hånd- og fodjern, piske, skubber til gabestokken, overvejer om hun skal tilbringe natten på bænken med de to benbøjler, tænder essen og varmer forskellige jern, til de er rødglødende. Så beslutter han sig. Først vil han fjerne alle hår fra hendes legeme.

Han finder ragekniven frem, starter med hovedet, barberer metodisk hendes isse og snart falder de lange lyse lokker i en bunke på stengulvet. Karoline jamrer atter, og hun får en klud i munden, så bøddelen kan få arbejdsro.

Så fortsætter han under armene og mellem benene. Her kan han ikke komme ordentligt til, så Karoline bliver løsnet lige akkurat så meget, at han kan sprede hendes knæ og føre dem ud til siden, hvor han binder dem fast, så han kan komme til. Han mærker uro i sit lem og kan ikke modstå trangene til at bore det i Karolines skød. Han støder igen og igen, kommer i et brøl, og fortsætter så med at fjerne hårene fra resten af hendes krop.

Da han er færdig, betragter han med tilfredshed sit værk. Atter lader han den stakkels Karoline strække ud. Som hun ligger dér totalt hjælpeløs, næsten mere end nøgen, uden et hår fra isse til fod, lader han hende smage piskene igen og igen.

“Tilstår du at være en heks,” spørger han atter.

Karoline kan kun svare nej. Hun vil ikke tilstå, hun er jo uskyldig, det ved hun.

Endelig lader han til at blive træt. Han sænker armen og betragter endnu engang den udspændte Karoline. Så beslutter han sig. Han løser hende fra strækken, lænker hendes hænder på ryggen og låser hendes ankler i fodjern. Så trækker han hende rundt ved kæden i hendes halsjern og viser hende de torturretskaber, der venter hende, hvis ikke hun tilstår.

Karoline gyser, vakler efter ham. Så endelig trækker han hende tilbage til hendes celle og låser hende halsjern fast til ringen i væggen. Han smækker den tunge egetræsdør, idet han kaster et sidste lystent blik på sit værgeløse offer.

Karoline synker udmattet sammen på en dusk halm på det hårde stengulv. Hun føler sig fortabt, overladt på nåde og unåde til denne slyngel. Hvornår mon han kommer tilbage? Hvad mon han finder på næste gang? Hun ved ikke hvor længe, der går, prøver at hvile. Hver gang hun bevæger sig, mærker hun kæden, der holder hende fast til væggen. Endelig rasler nøglen i døren. Den går op.

“Nu skal du bare se,” siger bøddelen muntert. Han løser kæden fra væggen og trækker hende brutalt ud.

Inde i torturkammeret fører han hende hen til en træhest, fjerner kæden mellem fodjernene, tvinger hende op ad en lille stige og svinger hendes ene ben ind over. Hun ser, at der midt på træhesten er monteret en afrundet træstok af form og størrelse som en tyk pik. Han tvinger hende til at sætte sig på den.

Hun gisper, da hun mærker den glide op i sit skød. Så fjerner han stigen. Hun synker ned og den skarpe ryg på træhesten borer sig op i hendes skræv. Så kommer han med tunge lodder, som han hænger på hendes ben. Han betragter et øjeblik, hvordan hun svajer bagover under smerten, vrider sig. Går så hen og skruer klemmer på hendes nøgne brystvorter. Han forbinder dem med en kæde. Endnu en kæde fra loftet med en krog, lader han trække dem opad.

Hun gisper, prøver at bevæge sig, sprælle, men jo mere hun prøver, des mere presses hendes skød mod træhesten, des mere trækkes der i hendes svulmende brystvorter, des mere mærker hun stokken i sit skød. Hun kan ikke bevæge sig, føler sig spiddet, holdt urokkeligt fast. Så lader han den nihalede kat danse overalt på hendes krop. Hun vrider sig, den smule hun kan. Smerten er overalt, men samtidig kan hun mærke hvordan træpikken i hendes skød fylder hende med varme. Hun ved ikke, hvad der sker, men jo mere hun vrider sig, des mere stiger varmen i hendes skød.

Han lader hende sidde et øjeblik.

“Tilstår du,” råber han.

Men alt hun kan sige er: “Nåde, nåde – jeg uskyldig.”

Han læner sig roligt tilbage, han kan vente. Men Karoline fortsætter med at vride sig. Pludselig går det op for ham, hvad der sker.

“Liderlige tøjte!” råber han og lader katten danse endnu hurtigere og hårdere end før.

Endelig holder han op. Sætter sig udmattet i en stol. Karoline vrider sig endnu, kan ikke standse, vildere og vildere indtil hun udstøder et hyl, der runger under stenhvælvingerne. Tankefuldt betragter bøddelen denne kvinde. Han lader hende sidde en rum tid. Lader hende falde til ro. Funderer på hvilken måde, han dernæst vil tortere hende.

Han skal netop til at forberede at tage hende ned, da hun begynder at vride sig på ny, som en orm på krogen. Synet tiltaler ham, han lader hende fortsætte, til hun endnu engang kommer i et hyl. Så løsner han klemmerne, fjerner lodderne fra hendes fødder og løfter hende ned på gulvet. Her synker hun om, for udmattet til at rejse sig.

Han lader hende ligge og sunde sig et øjeblik, så sætter han igen kæden mellem hendes ben og trækker hende tilbage til cellen, hvor han låser hende fast som før. Han lukker døren og går bort i dybe tanker: Hvad skal dog stille op med en kvinde, der synes at nyde torturen? Han vrider sin hjerne. Der må findes en løsning.

Tidligt næste morgen kommer han igen. Atter trækkes hun fortumlet, men med en sær indre fred til torturkammeret. Gårsdagens smerte og den sære lyst, der har grebet hende, får det også til at sitre i hendes underliv. Hun betragter bøddelen. Hvad mon der gemmer sig under den uhyggelige læderhætte?

Han fører hende hen til en stol af kraftigt tømmer, sort af ælde. Det brede sæde har et hul i midten, ellers er det besat med spidse metalknopper på såvel sæde, ryg og armlæn. Han løser hendes lænker for så kun at spænde hende fast i stolen med kraftige læderremme om hals, håndled, ankler og lår. Endelig giver han hende bind for øjnene.

Hun venter og hører ham rumstere rundt. Med et gisp mærker hun en stok blive boret op i sit skød gennem hullet i sædet. Hun prøver at løfte sig op men forgæves, Læderremmene holder hende uhjælpeligt fast. Så hører hun ham skramle med essen. Den kolde sved springer frem på hendes nøgne, hårløse krop. Hans skridt, der nærmer sig.

“Tilstår du at være heks,” lyder det atter i hendes ører.

“Nej, nej – jeg er uskyldig,” hører hun sig selv sige.

Hun udstøder et skrig, da den varme voks rammer hendes nøgne legeme. Drypper snart på hendes bryster, snart i hendes skridt. Hun vrider sig og forsøger blændet at undgå voksen, for kun at mærke stokken i sit skød. Han holder inde et øjeblik for at betragte virkningen, fortsætter så netop som hun tror, han er holdt op. Vildere og vildere vrider hun sig i stolen, kaster hovedet tilbage, lægger til sidst ikke mærke til, at han virkelig er holdt op.

Han betragter hendes kamp med stigende lyst. Ser hvordan hun til sidst kommer og synker tilbage i stolen. Netop da mærker hun at noget rammer hende i ansigtet og løber ned over hendes læber. Hun smager hans sæd. Afslappet, fredfyldt sanser hun de bløde sprøjt, hører hans stønnen.

Sådan sidder hun, ved ikke hvor længe. Endelig bliver bindet fjernet fra hendes øjne. Bøddelen løser hende fra stolen, griber hende og fører hende over til gabestokken. Hun er for svag til at gøre modstand. Ønsker det måske heller ikke. Hendes hals og hænder lægges i stokkens huller. Den slås i. En tilsvarende stok låses om hendes ankler. Foroverbøjet

står hun med enden i vejret. Så mærker hun pilsken, der lander på hendes bagdel igen og igen.

Varmen breder sig i hendes krop, mens de ophovnede striber tegner deres mønster over hendes baller. Endelig holder han op, men ikke så snart føler hun, hvordan hans lem ubønhørligt trænger ind i hendes tarm. Hun udstøder et halvkvælt skrig, gør nogle forgæves spjæt, men fyldes så af en følelse af fuldstændig afmagt. Hun mærker hans kraftige stød, der presser hende frem mod gabestokken, Men den giver ikke efter, holder hende kun i et ubønhørligt greb, låser hende fast. Endelig kommer han. Hans hænder griber som klør om hendes lænd og flår hendes stribede baller. Han trækker sig ud og sætter sig på en skammel.

Lidt efter rejser han sig. Åbner gabestokken, lægger hende atter i lænker, men lader denne gang hendes hænder være låst foran. Derpå trækker han hende hen til et kugleformet bur, lukker hende inde og låser det. Fra spillet i loftet trækker han en raslende kæde med en krog ned, og langsomt hejser han buret op under loftet. Karoline kan kun sidde sammenkrøbet. Lænkerne gør heller ikke bevægelse nemmere. Højt oppe under loftet hænger hun nu. Buret svajer blidt frem og tilbage. Hun ser ham gå ud, hun er alene.

Under sig kan hun se hele torturkammeret. I det dæmpede lys fra de tilgitrede skrå vinduesglugger kan hun med en sær blanding af fryd og frygt se de redskaber, hun har været udsat for. Hun betragter med en uro, der på forunderlig vis bringer varme i hendes skød, dem der måske venter. Hun føler sig helt prisgivet hans lyster, men føler også en fred derved. Hvad mon der venter hende?

Lyset går på hæld, det bliver aften. Hun prøver at hvile, men det er svært i buret. Enhver bevægelse får det til at svaje hid og did. Med sine lænkede hænder kan hun ikke undlade at føle på sin mishandlede krop, så godt hun formår. Hendes hænder finder også vej til hendes skød, hvor fingrene finder vej til de steder, hvor hun nylig har mødt en lyst, hun ikke før har anet. Stadig hårdere arbejder de indtil hendes krop står som en spændt bue for så at kastes fra side til side mod de hårde tremmer i buret, der svajer vildt fra side til side. Uset gennem et skjult kikhul betragter bøddelens hendes anstrengelser. Endelig sænker mørket sig, og hun døser hen.

Hun vågner ved, at døren går op. Bøddelen kommer ind. Med sig har han en tændt fakkell. Med den tænder han andre fakler, der sidder i holdere på væggen. Med et smørret grin kikker han op på Karoline, så begynder han at hejse hende ned.

Nede på gulvet, åbner han buret, haler Karoline ud. Et spark fra hans fod får det til at trille over i et hjørne.

Så griber han krogen og sætter den i den korte kæde mellem hendes håndled og haler op. Hun bliver nødt til at stå på tæer, men han skubber skammelen hen til hende, og får hende til at stige op. Kun for atter at stramme kæden. Således udspændt står hun med tåspidserne på skammelen, da han med et spark, fjerner den under hendes fødder og den ryger over til buret.

Karoline sparker vildt i luften, så meget hun kan for lænken mellem sine ankler. Han lader hende sparke og til sidst giver hun op, svajer bagover og ser op mod sine lænkede hænder. Han går hen og fjerner kæden mellem hendes ankler, for så at sætte en længere kæde i hver bøjle. Han trækker hendes ben ud til hver side, så meget han kan, fastgør kæderne til kroge i væggene.

Således hænger hun med sit barberede skød fuldstændig blottet. Med hånden griber han om det og klemmer dets nøgenhed. Hun prøver at vride sig, men uden virkning, han klemmer kun hårdere. Varmen begynder igen at stige op fra hendes underliv og får hende til at stå som en spændt bue mellem loft og gulv. Da mærker hun det første slag af den nihalede kat rammer sit skød, hun spænder endnu mere, stønner, rammes igen, stønner højere. Atter og atter slår han indtil hendes stønnen slå over i et gutturalt brøl og hendes skød udspyr sine væsker ned på gulvet.

Endnu engang lader han hende hænge, til hun er kommet sig. Han har helt glemt at udspørge hende, er efterhånden ligegladd med svaret. Han løser kæderne, der holder hendes ben udspændt. Hun hænger slapt ned, mens de sidste bølger af lyst ruller gennem hendes underliv. Atter lænker han hendes ankler sammen. Så firer han hende ned. Hun ligger på gulvet, udmattet. Mærker sine hænder bliver løst, for så atter at blive vredet om på ryggen og på ny låst. Således ligger hun, han betragter med tilfredshed sit værk.

Bøddelen triller hende om på maven og griber hendes sammenlænkede ankler og fører dem op til hænderne, låser dem sammen. Han sætter krogen i kæden mellem dem og begynder at fire hende op. Hun hænger som en bue i luften, drejer rundt, stønner. I passende højde standser han og hiver sit lem frem. Han griber hendes nakke og presser det ind i hendes mund. Med den anden hånd lader han katten danse på hendes ryg.

“Sut,” kommandere han. Hun sutter af al kraft. Til sidst presser han piskeskafte op i hendes skød. De kommer samtidigt.

Således tilfredsstillet sætter han sig og betragter, hvordan lysten endnu engang vrider hendes krop, til hun helt slapper af og drejer stille rundt i fakkelskæret. Så firer han hende ned. Nede på gulvet løser han hendes håndled fra anklerne. Han får hende på benene og trækker hende tilbage

til cellen. Han låser atter halsjernet fast til ringen i væggen. Karoline synker udmattet om på gulvet. Han går ud i dybe tanker.

Den næste dag går døren op til hendes celle, og ind træder heksejægeren ledsaget af bøddelen.

“Har hun tilstået?” spørger han.

“Nej, hun er en hård benægter,” svarer bøddelen.

Heksejægeren betragter med slet skjult lyst hendes nøgne krop og mærkerne efter de sidste dages tortur.

“Det kan være det samme, vi fører hende til doms endnu i dag!”

Han går ud idet han kaster et sidste lystent blik på Karoline.

Senere samme dag kommer bøddelen ind. Han medbringer en laset sæk med huller til hoved og åben i siderne. Han giver hende den over hovedet, binder et reb om livet på hende for at holde den sammen. Så trækker han hende af sted op ad trappen til byrådsalen. Her sidder heksemesteren og byrådet. Hun bliver stillet ud midt i salen, føler alles øjne på sig.

“Tilstår du at være heks?” råber heksejægeren.

Hun ser ned, når ikke at svare, da hun hører ham brøle:

“SKYLDIG!”, ordene får det til at ringe for Karolines ører.

“Du er kendt skyldig i hekseri og hor!”

Heksejægeren brøler ordene ud over Karoline og de forsamlede, der med slet skjult fryd overværer retssagen.

“Du dømmes til førstkommande søndag at blive brændt på torvet!”

Karoline synker sammen på gulvet.

“Før hende bort,” slutter han. Bøddelen trækker hende af sted, godt hjulpet af pisken.

Søndag morgen vågner Karoline ved lyden af kirkeklokker. Døren går op, bøddelen kommer ind.

“Så er det tid,” siger han.

Han løser hende fra væggen og trækker af sted med hende. Op ad trappen og ud på torvet. Det sortner for hendes øjne. Alle byens borgere er samlet. De hujer af hende.

“Brænd heksen!” lyder det atter og atter.

Så ser hun bålet. Midt på torvet er der opstillet en høj stabel brænde, i midten en kraftig pæl. Hun synker i knæ, men drives frem af bøddelens pisk.

Fremme ved bålet tvinger han hende op og surrer hende med kæder fast til pælen. Så træder han ned og betragter hende, som hun står dér - hjælpeløs. Karoline kan se ud over hele torvet, de forsamlede borgere, husene rundt om. Hun kigger skrækslagent ned på det opstablede brænde ved sine fødder. Hun synes også at se en lille tønne mellem brændet tæt ved, men forstår det ikke.

“Brænd hende! Brænd hende!” lyder råbet igen og igen over pladsen.

Bøddelen kigger op på heksejægeren, der ser tilfreds ud over mængden. Så giver han tegnet. Bøddelen griber en fakkell, går rundt om bålet, tænder det fra alle sider. Mængden viger lidt tilbage. Så stiller han sig igen hen, så nær han kan komme.

Flammerne begynder at slikke op. Karolines hjerte banker. Skal hun virkelig ende sådan? Hun begynder at kunne mærke varmen rundt om sig, røgen, der begynder at indhulle hende. Så lyder der et oresønderrivende drøn. Pladsen indhylles tæt røg, der dækker alt, forvirringen er total. Folk springer til alle sider. Ingen bemærker en skikkelse, der med en sæk over nakken forsvinder ned ad trappen til fangehullerne.

Da røgen driver væk, ser borgerne til deres undren, at bålet er splittet ad og heksen er væk. Heksejægeren fatter sig først og udbryder så med høj røst og vanviddet lysende ud af øjnene:

“Djævelen har taget hende!”

Folk bryder ud i jubel, men fatter ikke en pind. Men når heksemesteren siger det, må det jo være rigtigt! Bøddelen glider diskret ind i mængden igen og sætter en forundret mine op som de andre.

Karoline vågner. Hun misser med øjnene, endnu halvt bedøvet af braget. Så ser hun sig omkring. Hun er i et rum, der ligner dem, hvori hun er blevet tortureret de sidste dage, men dog er det anderledes. I dette har hun ikke været før. Hun mærker den vante følelse af lænkerne om sin hals, håndled og ankler. Kæden til væggen, kort nok til, at hun netop kan ligge ned. Var det hele kun en drøm?

Så ser hun, at et stykke af væggen med en let skurrende lyd bevæger sig ind i rummet. En skjult dør åbner sig, bøddelen træder ind. Han stiller sig foran hende med spredte ben og ser med tilfreds mine på hende.

“Nu er du min alene, og her beholder jeg dig!”

Han tilføjer, idet han peger rundt:

“Jeg fandt dette hemmelige kammer ved en tilfældighed, det kan jo have sine fordele!”

